

vanfkelige Spørgsmaal bragte ud af Verden, som faaledes ogsaa i den Retning knyttede sig til Afbenyttelsen af det fælles Vand. Det er jo aldeles klart, at her kunne de Enkeltes Interesser staa i den stærkeste Modstrid med hverandre. Den Mand, der vil benytte det forbydende Vand til Industri anlæg, kan ikke gjøre det, i alt Fald ikke uden nogen Beføstning, uden at derved tilføres Vandet Bestanddele, som kunne være skadelige for Fiskeri og for Vandets Brug paa anden Maade. Det er disse Interesser, der staa skarpt imod hinanden. Det kan nu vistnok ikke være rigtigt, om man ubetinget vilde forbyde en Afbenyttelse af Vandet ved en kategorisk Negtelse, naar en saadan skadelig Følge kunde indtræde, men Spørgsmaalet bliver her, som i saa mange andre Forhold, om at søge at udjævne de forskellige Interesser paa bedste Maade. Det vil nu ganske vist heller ikke være rigtigt at optage Bestemmelser herom i det foreliggende Lovforslag. Jeg tror, at dette Gjenstand, som kan møde os paa mange andre Punkter, er saa stort og omfangsrigt, at det vil udkræve en særlig Lov, og jeg frygter for, at Forholdene hos os hidtil ikke have uddannet sig faaledes, at det for Tiden vil være heldigt at tage Bestemmelser paa dette Omraade. Jeg vil med disse Bemærkninger altsaa blot henlede Opmærksomheden paa, at medens det vistnok under de nuværende Forhold med særligt Hensyn til den nuværende Lov er fuldtkommen rigtigt at foreslaa at denne Paragraf udgaar, saa afføder det Forhold, som denne Paragraf har villet give en Regel om, i Virkeligheden en Række af meget tvivlsomme Spørgsmaal, som det vistnok engang senere eller tidligere bliver Lovgivningsmagtens Opgave at tage under sin Varetægt.

S. Pedersen: Jeg har kun forlangt Ordet for at udtale mig om min Stilling lige over for det Forslag, der er stillet under Nr. 121 af et Mindretal. Den Tanke, som det ærede Mindretal der har udtrykt, at skabe en Mulighed for, naar en Sag angaaende Vandingsanlæg er afgjort ved en Landøsefskommissions Forretning, men der er indtraadt Omstændigheder, hvorved Skaden for de tilstødende Eiendomme, hvis Udstrækning og Følger ikke kunde overses, paa den Tid Forretningen afholdtes, forøges, da at faae Sagen optagen til ny Behandling og Paafjendelse — den Tanke har uregelmæssigt tiltalt mig en Del. Men paa den Maade, den her fremtræder, og i den Udstrækning, hvori den her søges gennemført, har jeg ikke kunnet gaa med dertil, fordi jeg finder, at den foreslaaede Ordning vil være forbundet med altfor stor Risiko for dem, der overhovedet ville foretage Vandingsanlæg. Sagen vil driste sig til at paatage sig de Beføstninger og Udbygninger, naar de kunne risikere i en Mærkelig at have Sværet hængende over Hovedet, risikere, at der vil komme en ny Forretning, der bestemmer,

at hele Anlægget skal nedlægges og Beføstningen være spildt. Derimod tror jeg, at hvis det ærede Mindretal vilde foreslaa, at Spørgsmaalet skulde optages til ny Paafjendelse med Hensyn til den aarlige Erstatning, der kunde gives, fordi der var indtraadt Omstændigheder, hvis skadelige Omfang ikke kunde forudses paa den Tid, Forretningen afholdtes, vilde en saadan Reservation være naturlig og berettiget. Men en saadan Udstrækning, som der her er givet Sagen, hvor et Anlæg kan forlanges nedlagt, og Kapitalen, der er nedlagt dertil, tilbørlig spildes, finder jeg vil umuliggjøre ethvert Anlæg, hvor ikke alle de Paagjældende ere enige om Foranstaltningen. Det er Grunden, hvorfor jeg ikke har kunnet slutte mig til Endringsforslaget. Men jeg finder, at Spørgsmaalet i og for sig har nogen Berettigelse, jeg tror ikke, det er rigtigt, at man skulde stænge Øren til for bestandig, saa at ikke Spørgsmaalet om en anden Form for Erstatning eller Erstatningens Størrelse kunde reises paany, naar dertil findes Anledning; thi det er givet, at ofte, hvor to Interesser staa lige over for hinanden, med Hensyn til Bands Afledning og Benyttelse, kan der indtræde Tilfælde, hvor man ikke kan overse Udstrækningen af de Eiendomsforringelser, der bevirkes ved en mangelfuld Bandsafledning for de Eiendomme, der ikke blive Deltagere i Vandets Benyttelse. Det var kun disse Bemærkninger, jeg vilde tillade mig.

Ordføreren (Maurier-Petersen): Mindretallets Endringsforslag under Nr. 98 maa jeg fraraade. Dels er det ufuldstændigt i sig selv, hvilket er meget uheldigt for en Hovedregel, hvor det gjælder om at faae klart udtalt alt, hvorpaa det kommer an, og paa den anden Side siger det for Meget, naar det nemlig hedder, at Fordring paa Vandets Afledning altid skal have Fortrin for Fordring paa dets Afbenyttelse hvilket er i Strid med, hvad der nu er gjældende Bestemmelse i Loven af 17de Januar 1859, hvor det hedder, at i Almindelighed skal Vandets Afledning have Fortrin for dets Afbenyttelse, men derimod ikke, som i det ærede Mindretals Forslag, at det altid skal have Fortrinet. Forholdet kan nemlig være faaledes, at det er et overveiende Gode, der vil opnaas ved Afbenyttelsen i Sammenligning med de Ulemper, der ere ved Afledningen. Endringsforslaget kan jeg altsaa ikke anse for rigtigt. Endringsforslaget under Nr. 6, som er stillet af det ærede Medlem for 8de Kredes (Breinholt) tilligemed to andre ærede Medlemmer, maa jeg ligeledes fraraade, fordi det vil være urigtigt, at Bredeierne faaledes ganske i Almindelighed uden Hensyn til Afstandsbestemmelserne kunne ved deres blotte Indsigelse nødvendiggjøre en Landøsefskommission for de Paagjældende, altsaa i Tilfælde, hvor de i Virkeligheden ikke kunne have den fjerneste Interesse eller Tab ved Anlægget. Det vilde navnlig være